

Cia. Teatre de Ponent

El Silenci és Or

Distribució
Marta Bou - 649994449
info@martabou.com

SINOPSI

Diu Apel·les Mestres en el pròleg dels seus monòlegs: "Ja que la malaltia no em permet anar a visitar als meus pastors i boscaters i als meus pescadors i puntaires, quin remei em queda sinó treure partit dels tipus que em venen a tret de mà? Això sí: no sabent poetitzar-los, em diverteixo caricaturitzant-los, el qual em procura algunes bones estones que desitjaria vivament saber encomanar-te".

Plantejat com un recital, els vuit monòlegs que conformen l'espectacle son verbalitzats un darrera l'altre amb petits fragments musicals que serveixen d'enllaç, així com d'acompanyament en algun moment del text. Els intèrprets creen entre ells un seguit de complicitats que arrodoneixen el caràcter unitari que vol tenir l'espectacle.

Aquest espectacle es va estrenar a la Fira de Teatre de Tàrraga de l'any 1997, i en fem la reposició a l'edició de la Fira de Tàrraga del 2010.

FITXA ARTÍSTICA

AUTOR: Apel·les Mestres

DIRECCIÓ: Frederic Roda Fàbregas

INTÈRPRETS: Jordi Boixaderas i Lluís Soler

MÚSIC: Lluís Carmona

RESPONSABLE TÈCNIC: Marc Martín

FOTOGRAFIA: Jordi Ribó

DISTRIBUCIÓ: Marta Bou

SELECCIÓ DE MONÒLEGS

Vuits i Nous	Jordi Boixaderas
El Progrés	Lluís Soler
Pequín	Jordi Boixaderas
Creso	Lluís Soler
Un Malalt	Jordi Boixaderas
No em vinguin amb metges!	Lluís Soler
Un desmemoriat	Jordi Boixaderas
El Silenci és d'or	Lluís Soler

FITXA TÈCNICA

IL·LUMINACIÓ

24 canals de dimmer

Taula de llums programable

Projectors:

- 12 Retalls
- 9 PCs 1000W
- 5 PAR64 n°5

Pont frontal i 3 barres electrificades a escenari

SO

Taula de so i equip d'amplificació adequat a la sala

2 micròfons inalàmbrics de solapa

Es necessita un piano de mitja cua

Escenari òptim: 8m x 6m x 4m

Escenari mínim: 8m x 5m

Camara negra

Temps de muntatge: 3 hores

Temps de desmuntatge: 30 minuts

Contacte tècnic: Marc Martín - 628 516 229 - marcteatre@yahoo.es

PREMSA

Jordi Boixaderas i Lluís Soler, acompanyats al piano per Lluís Carmona, van ser al Teatre de Ponent per llegir vuit monòlegs d'Apel·les Mestres, agrupats sota el títol "El silenci és or" amb direcció de Frederic Roda.

Es presentava un espectacle exquisit, amb el pianista de blanc, i els dos actors de negre, d'etiqueta. El teatre, força ple, va anar escoltant atentament primer en Jordi Boixaderas, i posteriorment, a Lluís Soler, i així successivament, alternant-se. Contradient a Apel·les Mestres, les seves paraules sí que van ser d'or!.

El 9 Nou, Dimecres 23 de desembre del 1998

Plantejat com un recital, Frederic Roda ha fet, a partir dels textos d'Apel·les Mestres, un espectacle divertidíssim en el qual els deu monòlegs de Mestres són verbalitzats un rera l'altre amb petits fragments musicals que serveixen d'enllaç i alhora d'acompanyament en algun moment del text. Amb dos dels millors actors que hi ha actualment a Catalunya, i la col·laboració del compositor i pianista Lluís Carmona, el caràcter unitari de l'espectacle s'arrodoneix per les complicitats creades entre tots tres intèrprets, que van triomfar en la seva estrena al Festival de Tàrraga de fa quatre anys.

Els actors s'alternen en escena i creen la galeria de tipus amb uns elements mínims: l'expressió facial i les seves veus potents i clares. No els cal res més per omplir una hora i quart de rialles, d'intel·ligència i de complicitat amb el públic.

Pere Puig (EL PUNT)

Ciutadella hagué de programar dues sessions de l'espectacle per poder acollir tot el públic interessat

El silenci és d'or, o quan els millors monòlegs tenen segle i mig de vida

Jordi Boixaderas i Lluís Soler oferiren una excel·lent interpretació d'uns textos amb més de cent anys d'història però que mantenen el seu humor intel·ligent i aconseguen captivar el públic

Boixaderas. El conegut actor català demostrà amb una excel·lent interpretació que l'important no és l'escenografia, sinó l'actor.

LL.A.C. Ciutadella.

Els monòlegs són avui en dia un gènere molt practicat i amb gran resposta ciutadana. Estrelles televisives i actors han descobert la potencialitat d'aquest format, i el secret d'aquest gènere: un bon text i una bona interpretació. Doncs bé, aquest misteri ja estava resolt a mitjans del segle XIX, quan Apel·les Mestres va escriure els textos que ahir van dur dalt de l'escenari de Calós els immensos actors Jordi Boixaderas i Lluís Soler. Vuit monòlegs de gran intel·ligència, escrits anys enrere però totalment vigents, acompanyats només de la música d'un piano, i com a escenografia una cadira i un faristol.

L'hora i mitja d'espectacle permet conèixer vuit personatges perfectament dibuixats, que si fossin reproduïts per qualsevol de les estrelles mediàtiques d'avui al seu programa televisiu aconseguirien grans índexs d'audiència. Començant per l'home qui nega creure en supersticions -"me'n ric de tot això", deia-, però acaba explicant les desgràcies de la vida en base al número tretze o a miralls trencats. Seguint també per aquell apassionat del progrés, per simple que sigui, que és capaç de veure en un rallador de formatge una revolució per a l'home. Un personatge que si descobris els invents d'avui potser hauria d'anar directe a l'hospital per un cobriment de cor.

La desfilada de personatges és constant, alguns més fluïxos altres més forts. El suposat viatger a Pequín aconsegueix portar el públic al riure sense vergonya gràcies a les detalladíssimes explicacions -resumides en un "tot és diferent allà"- d'algú que no vol fer més que crear l'enveja entre els qui l'escolten, tot i no haver-se mogut del barri. O també aquell qui desmunta la història d'un antic rei suposadament ric però que vivia mancat de les coses més elementals.

Els millors monòlegs, però, es guardaven per al final. El cas d'aquell qui, tot i trobar-se en perfecte estat de revista, diu estar malalt i sentir-se incomprès perquè ningú no el plany en vida, interpretat per un immens Jordi Boixaderas, que només amb la seva veu i uns mínims gestos es fica el públic a la butxaca i li fa viure uns dels moments més divertits de la sessió. O aquell desmemoriat que intenta recordar el seu primer amor, amb una falta tal de records que ni sap el nom de la dona, ni el lloc on la va conèixer ni les circumstàncies... "Però no l'oblidaré mai", conclou.

La història d'aquell qui renega dels metges perquè creu que enverinen el cos, però acaba a les mans de curanderos i altres personatges és també destacable, i molt ben interpretada per Lluís Soler. Ara, el final de l'obra és un dels millors moments de la mateixa, i de fet hi dóna nom. Soler es transforma en un fervent defensor que el silenci és or, una virtut sense preu. Deplora les paraules sense sentit, els mots que s'empren per omplir i ornamentar el discurs. Però, ai, la seva defensa es basa en un discurs ple de vacuitats, obvietats, sinònims, però també amb una crítica mordaç i divertidíssima de les converses estèrils que es munten sobre temes com el temps o la salut. I a més, Soler ho fa amb una capacitat oratòria que deixa amb la boca oberta als assistents, i que serveix per tancar l'espectacle. Una obra que havia despertat expectació a Ciutadella, que ha hagut de duplicar sessions per demanda dels espectadors, i que ha tornat a dur el teatre del bo a una ciutat sense teatres.